

POSTANOWIENIE

Dnia 11 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Bączyk

w sprawie z powództwa Z.W.
przeciwko E. Spółce Akcyjnej z siedzibą w K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 11 października 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 12 października 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powód złożył skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 12 października 2016 r., w którym oddalono apelację tego powoda od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 5 stycznia 2015 r. uwzględniając apelację strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego, Sąd Apelacyjny zmienił ten wyrok (w pkt I) i powództwa w tym zakresie oddalił. Powód wystąpił przeciwko stronie pozwanej o zwrot bezpodstawnie pobranych od niego należności na podstawie art. 15 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (Dz.U. z 2003 r., nr 153, poz. 1503 ze zm.).

W skardze kasacyjnej podniesiono zarzuty naruszenia prawa procesowego i prawa materialnego. Motywując wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący stwierdził, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona z racji oczywistych uchybień Sądu Apelacyjnego, podanych przykładowo w pkt III skargi (s. 4-5).

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Analizując treść uzasadnienia obu wyroków Sądów meriti, treść skargi kasacyjnej i zawartą w niej prawną motywację wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, a także treść odpowiedzi na skargę, Sąd Najwyższy stwierdził, że - wbrew stanowisku skarżącego powoda - w rozpoznawanej sprawie nie występuje przesłanka przyjęcia skargi do rozpoznania przewidziana w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Nie było bowiem podstaw do twierdzenia, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Sądy meriti mogły uznać kserokopie odpowiednich dokumentów (ich wydruki komputerowe) za wartościowy materiał dowodowy w kontekście innych dowodów, zachowania się powoda w toku procesu i jego czynności procesowych. Należy wskazać, że skarżący - eksponując takie uchybienie Sądu Apelacyjnego - nie indywidualizuje wspomnianych kserokopii. Z uzasadnienia Sądu Apelacyjnego wynika, że „wszystkie faktury VAT wystawione przez stronę pozwaną złożone do akt sprawy przez powoda, są podpisane przez powoda” (s. 23 uzasadnienia zaskarżonego wyroku; por. też s. 25 tegoż uzasadnienia). Należy też zaznaczyć, że przepis art. 233 § 1 k.p.c. nie może stanowić właściwej podstawy skargi kasacyjnej z racji ogólnej reguły wyrażonej w art. 393⁹ § 3 k.p.c. Dla oceny zastosowania wskazanych w skardze przepisów prawa materialnego (s. 3 skargi) podstawowe znaczenie mają ustalenia dokonane przez Sądy meriti.

W odniesieniu do tzw. opłat promocyjnych (k. 86 i n. akt sprawy) należy zwrócić uwagę przede wszystkim na ustalenia Sądu Apelacyjnego. Sąd ten wyjaśnił, że w umowie stron nie zobowiązano powoda do dokonywania opłat za promocje gazetowe, a jedynie do stworzenia tzw. budżetu promocyjnego, przy czym dodano jeszcze zastrzeżenie, że każdorazowe działania promocyjne będą ustalane pomiędzy stronami i odrębnie rozliczane na podstawie faktur VAT.

Co więcej, takie indywidualne ustalenia za zgodą powoda występowały w trakcie współpracy obu kontrahentów (s. 23 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Powód nie miał zatem obowiązku uczestniczenia każdorazowo w akcjach promocyjnych prowadzonych przez stronę pozwaną (s. 25 uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

Powołując się na treść uchwały Sądu Najwyższego z dnia 18 listopada 2015 r., III CZP 73/15 (OSNC 2016, z. 12, poz. 135), Sąd Apelacyjny założył, że w stosunkach handlowych między prowadzącym sieć sklepów a dostawcą nie jest wyłączone uznanie zastrzeżonej w umowie premii pieniężnej, uzależnionej od wielkości obrotów, za rabat posprzedażowy niestanowiący opłaty przewidzianej w art. 15 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji. Podobne stanowisko (odnośnie tzw. premii pieniężnej uzależnionej od wielkości obrotów stanowiącej „rabat posprzedażowy”) wyrażono w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 14 października 2016 r., I CSK 65/15 (niepubl.). W stosunkach handlowych nie jest wyłączone jednak badanie przez Sąd tego, czy m.in. wspomniany rabat stanowi w określonym stanie faktycznym niedozwoloną, inną niż marża handlowa opłatę za przyjęcie towaru do sprzedaży. Analizując treść umowy z dnia 1 grudnia 2009 r., Sąd Apelacyjny uznał, że przewidziana w niej „opłata miesięczna” ma charakter rabatu w wysokości 1% w stosunku do cennika dostawcy (od obrotu), a strony na takich warunkach współpracowały do 2011 r. W skardze kasacyjnej nie podnoszono zarzutu naruszenia art. 65 k.c. w tym zakresie. Sąd Apelacyjny wykluczył też istnienie tych okoliczności, które mogłyby wskazywać na ukrywanie pod postacią wspomnianej „opłaty miesięcznej” innej opłaty niż marża handlowa (s. 2 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Ponadto poczynił szersze ustalenia co do tego, że wspomniana opłata nie została narzucona powodowi i mogła być przedmiotem negocjacji stron (s. 21-22 uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

W tej sytuacji Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398³ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania orzeczono stosownie do postanowień art. 98 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. i §§ 2 pkt 7 i § 10 rozporządzenia MS z dnia 22 października

2015 r. w sprawie opłat za czynności procesowe radców prawnych (Dz.U. z 13 października 2016 r., poz. 1668).

aj jw